

רע"פ 1496/20 - אבנר הינדרי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1496/20

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: אבנר הינדרי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת בתיק עפ"ת 55972-06-19 מיום 12.2.2020 שניתן על ידי כב' השופטת אילונה לינדנשטראוס

בשם המבקש: עו"ד יוסף ויור

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטת א' לינדנשטראוס) מיום 12.2.2020 בעפ"ת 55972-06-19, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בנצרת (כב' השופט ב' קנדלפת) בתת"ע 5856-07-16.

רקע והליכים קודמים

1. ביום 22.12.2015 תועד רכבו של המבקש באמצעות מצלמה מסוג א/3, נוסע בדרך עירונית בה מותרת מהירות של 50 קמ"ש, במהירות של 82 קמ"ש. נגד המבקש הוגש לבית המשפט לתעבורה בנצרת כתב אישום המייחס לו נהיגה במהירות מעל המותר, עבירה בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה).

2. ביום 17.08.2016, נשפט המבקש בהעדרו ונגזר עליו עונש של חודש פסילה על תנאי מלהחזיק רישיון נהיגה וקנס בסך 700 ש"ח (להלן: פסק הדין).

3. ביום 4.6.2019 הגיש המבקש לבית משפט השלום לתעבורה בקשה לביטול פסק הדין בהתאם לסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי) (להלן: הבקשה). המבקש טען כי נודע לו על הדיון רק ביום 3.6.2019, לאחר קבלת הודעת עיקול מלשכת הוצאה לפועל; כי חובת הצדק מחייבת את ביטול פסק הדין, לחלופין טען כי קיימות לו טענות הגנה טובות, שכן הוא לא זה שעבר את העבירה, וכי מי שנהג ברכב היה אחד מעובדיו. לטענת המבקש הוא מנהל עסק שברשותו 20 רכבים המוצמדים לעובדים והוא עצמו נוהג ברכב אחר. בנוסף טען להעדר אמינות המצלמה שבאמצעותה נאכפה העבירה.

4. בית משפט השלום לתעבורה דחה את הבקשה משום היעדר נימוק המצדיק את קבלתהבחלוף כשלוש שנים מיום שפיטתו. צוין, כי המבקש הוזמן כדין וחזקת המסירה לא הופרכה. המבקש שב והגיש בקשה לעיון חוזר, בגדרה צירף את פרטי הנהג שנהג ברכב בעת ביצוע העבירה, כולל תצהיר של הנהג המאמת את טענתו. בית משפט השלום דחה את הבקשה לעיון חוזר בנימוק כי הטענה שאדם אחר נהג ברכב איננה מסוג הטענות המקימות עילה לביטול פסק הדין.

המבקש ערער לבית המשפט המחוזי וערעורו נדחה. נקבע, כי חזקת המסירה לא נסתרה משום שהמבקש לא המציא ראיות התומכות בטענתו, אף שניתנה לו יותר מהזדמנות אחת לכך. בית המשפט דחה את טענת המבקש לעיון חוזר, ואימץ את עמדת המשיבה לפיה טענת נאשם כי הוא עצמו לא נהג ברכב, איננה מבססת חשש לעיון חוזר. כמו כן, נדחתה טענת המבקש לעניין אמינות המצלמות שבאמצעותן נאכפה העבירה, משום שהטענה לא בוססה בראיות או באסמכתאות. באשר להסתמכות המבקש על פל"א 4745-08-19 מדינת ישראל נ' בדראן ואח' (6.9.2018) (להלן: עניין בדראן), בית המשפט קבע כי אין בעניןבדראןהנ"ל כל ממצא פוזיטיבי בדבר אמינות המצלמות ומכל מקום אין הוא מהווה הלכה מחייבת או מנחה.

נימוקי הבקשה

5. לשיטת המבקש, פסק דינו של בית המשפט המחוזי שגוי, כמו גם החלטת בית משפט השלום לתעבורה בנצרת שלא לבטל את פסק הדין שניתן בהעדרו. לדידו, הקביעה לפיה טענת נאשם כי הוא עצמו לא נהג ברכב, איננה מבססת חשש לעיון חוזר דין כלפיו היא שגויה, וכי יש לבחון את המשקל הראייתי של הטענה. מששתי הערכאות קמא לא בחנו את משקל הראיות לגופו של עניין, וקבעו באופן קטגורי כי טענה לפיה הנאשם לא נהג ברכב, איננה מבססת חשש לעיון חוזר, הרי שקביעתם בטעות יסודה.

דין והכרעה

6. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים שבהם עולה שאלה בעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים או במקרים שבהם מתעורר חשש לאי צדק מהותי או לעיון חוזר דין (ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת

אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982); (רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013); רע"פ 2575/17 גייאר נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (6.9.2017)). בקשת רשות הערעור אינה עומדת באמות המידה האמורות, וכל הטענות המנויות בגדרה נוגעות לנסיבות הפרטניות של המבקש. אף לא שוכנעתי כי נגרם למבקש עיוות דין או אי-צדק חמור המצדיק התערבות ב"גלגול שלישי".

7. לגופו של עניין, הערכאות קמא עמדו על כך שאין בהגשת תצהיר סתמי, לפיו אדם אחר ביצע את העבירה, כדי להצביע על קיומו של עיוות דין. בית המשפט המחוזי בפסקה 12 לפסק דינו התייחס באופן מפורט למשקלן של הראיות שהובאו על ידי המבקש. והנמקתו לדחיית הטענה מעוגנת בפסיקתו של בית משפט זה ומקובלת עלי במלואה.

8. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, י"ט באדר התש"פ (15.3.2020).

ש ו פ ט